

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 195/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., zastúpenej advokátom JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, Kutlíkova 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžp 9/2012 a jeho uznesením zo 17. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžp 9/2012 a jeho uznesením zo 17. apríla 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola v zmysle § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) pribratá ako účastníčka do konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Hlavného banského úradu (ďalej len „banský úrad“) č. 417 85/2010 z 19. apríla 2010. Predmetné konanie bolo vedené Krajským súdom v Trnave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 23 S 21/2010. V tomto konaní sa fyzická osoba ako žalobkyňa (ďalej len „žalobkyňa“) domáhala preskúmania zákonnosti uvedeného rozhodnutia banského úradu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Obvodného banského úradu v Bratislave č. 36-3329/2009-7 z 15. januára 2010, podľa ktorého žalobkyňa nie je účastníčkou konania začatého na základe žiadosti sťažovateľky o povolenie zmeny dobývacieho ložiska nevyhradeného nerastu na pozemku parc. č... v katastrálnom území... Krajský súd uznesením č. k. 23 S 21/2010-153 z 26. januára 2012 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) konanie na základe späťvzatia žaloby zastavil, žalobkyni vrátil súdny poplatok, žalovanému náhradu trov konania nepriznal a súčasne žalobkyňu zaviazal zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania predstavujúcu náklady právneho zastúpenia v sume 336,39 €. Na odvolanie žalobkyne najvyšší súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie krajského súdu vo výroku o povinnosti žalobkyne zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania tak, že jej náhradu trov konania nepriznal, pričom zároveň rozhodol, že účastníkom odvolacieho konania náhradu trov nepriznáva.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že názor „Najvyššieho súdu SR prezentovaný v uznesení sp. zn. 3 Sžp 9/2012..., že v správnom súdnictve neprichádza aplikácia ustanovenia § 146 ods. 2 OSP do úvahy, nakoľko z ustanovenia § 250k OSP explicitne vyplýva, že náhrada trov patrí iba žalobcovi“, považuje za nesprávny a „v rozpore s ústavným právom na súdnu ochranu, nakoľko prijatím takého názoru by vedľajší účastník nemohol brániť svoje práva a oprávnené záujmy, nakoľko zastupovanie v správnom

súdnicte je obligatórne prostredníctvom advokáta. Okrem toho tento právny záver Najvyššieho súdu SR je v rozpore s právnym názorom uvedeným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžp/6/2012, v ktorom Najvyšší súd SR posudzoval obdobnú žalobu podanú proti obdobnému rozhodnutiu Hlavného banského úradu len o účastníctve inej osoby, pričom aj keď aj v tomto konaní Najvyšší súd SR nepriznal náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov avšak súčasne uviedol, že pri rozhodnutí aplikoval ustanovenie § 146 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s ustanovením § 246c OSP. Je teda zrejmé, že aj v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR je v súvislosti s posudzovaním oprávnenosti priznania trov konania v správnom súdnicte inému účastníkovi ako žalobcovi viacerô odlišných právnych názorov a nejednotnosť pri rozhodovaní.“. Uvedené má byť zrejmé aj z odlišného stanoviska jedného z členov senátu najvyššieho súdu pripojeného k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu.

Sťažovateľka ďalej poukazuje na „šikanózný charakter podaného návrhu a celého konania“, čo vyvodzuje zo skutočnosti, že v už právoplatne skončených konaniach uhradil priznané trovy právneho zastúpenia sám právny zástupca žalobcov. Uvedené má viesť k domnienke o financovaní týchto konaní priamo obcou..., v katastrálnom území ktorej sťažovateľka „vykonáva svoju podnikateľskú činnosť, keďže jej súčasná starostka si svoju predvolebnú kampaň založila na zrušení súhlasu obce s rozšírením ťažby sťažovateľa. Máme za to, že v takom prípade by aj žalobcovia mali niesť dôsledky podaných svojich úkonov, pričom uvedené sa prejavuje práve v priznaní trov právneho zastúpenia, pričom máme za to, že v tomto prípade mal Najvyšší súd SR aj v prípade rozhodnutia o zastavení konania v dôsledku späťvzatia žaloby posúdiť nárok na náhradu trov v zmysle ustanovenia § 146 ods. 2 OSP, keďže je jednoznačné, že zastavenie konania spôsobila p. T.“.

Na základe uvedeného podala sťažovateľka sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorej navrhuje, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a rozhodol, že „Základné právo spoločnosti Z., s. r. o., podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva sťažovateľa podľa článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na prístup k súdu a spravodlivé prejednanie veci konaním Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžp 9/2012 porušené bolo.

Ústavný súd zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžp 9/2012 zo dňa 17. 04. 2013 a vec vracia tomuto súdu na nové konanie.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 331,15 EUR s DPH, ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu...“.

Hoci sťažovateľka v petite sťažnosti uvádza, že jej označené základné právo malo byť porušené postupom najvyššieho súdu, je zrejmé, že sťažnosť smeruje nielen proti postupu najvyššieho súdu v danom konaní, ale najmä proti výsledku tohto postupu, t. j. napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09, III. ÚS 47/2013).

Z týchto hľadísk ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že prípadné porušenie práva na súdnu ochranu podľa siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a jemu porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru je potrebné posudzovať spoločne a niet medzi nimi zásadných odlišností (napr. IV. ÚS 195/07).

Z už uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike (princíp subsidiarity) vyplýva, že ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podstata námietok sťažovateľky spočíva v jej nesúhlase so záverom najvyššieho súdu v otázke náhrady trov konania vedľajšieho účastníka, keď najvyšší súd dospel k záveru

o nemožnosti použitia § 146 ods. 2 OSP v danom prípade. V napadnutom uznesení najvyšší súd k tejto otázke uviedol:

«Krajský súd priznal účastníkovi konania Z., s. r. o., ktorý bol do konania pribraný uznesením podľa § 250 ods. 1 O. s. p. (a postavenia ktorého ako účastníka konania sa v tomto súdnom konaní spoločnosť Z., s. r. o., výslovne domáhala), trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia podľa § 146 ods. 2 O. s. p.

Tretia časť Občianskeho súdneho poriadku ustanovuje v tretej hlave „Trovy konania“. Náhrada trov konania je upravená v ustanoveniach § 142 a nasl., ktoré sa v správnom súdnictve aplikujú iba primerane, na základe ustanovenia § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p., podľa ktorého „pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona“.

Pojem „primerané použitie“ však zákon bližšie nešpecifikuje. Podľa praxe konajúceho senátu však ide o subsidiárnu aplikáciu, ktorá musí byť zlučiteľná s inými explicitnými inštitútmi správneho súdnictva, v danom prípade s ustanovením § 250k ods. 1 O. s. p.

V správnom súdnictve v konaní o žalobách rozhoduje súd o náhrade trov konania predovšetkým podľa § 250k ods. 1 O. s. p., podľa ktorého ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania; môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Ustanovenie § 250k O. s. p. je osobitným ustanovením, ktoré upravuje právo na náhradu trov konania iba úspešného žalobcu a v podstate vylučuje priznanie náhrady trov konania inému účastníkovi. V prípade späťvzatia žaloby ešte možno uvažovať o náhrade trov konania žalovanému, aj to celkom výnimočne, s prihliadnutím na konkrétne skutkové okolnosti, ktorý postup však vyplýva z aplikácie § 250h ods. 2 O. s. p.

Z ustanovenia § 250k O. s. p. explicitne vyplýva, že náhrada trov konania patrí len žalobcovi, ktorý má úspech celkom alebo sčasti, a preto použitie § 146 ods. 2 O. s. p. v tomto prípade neprichádza do úvahy.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že k rovnakému záveru dospeli aj senáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach vedených pod sp. zn. 2 Sžp/8/2012 zo dňa

30. 01. 2013 a sp. zn. 8 Sžp/11/2012 zo dňa 19. 03. 2013, a problematikou náhrady trov konania pribranému účastníkovi sa najvyšší súd zaoberal aj v konaní sp. zn. 2 Sžp/25/2011.

Najvyšší súd konštatuje, že ide o obdobnú vec, ktorá bola predmetom konania pred odvolacím súdom (už vyššie spomínané konanie sp. zn. 2 Sžp/8/2012 a sp. zn. 8 Sžp/11/2012), v ktorých žalovaný je totožný a žalobcami sú fyzické osoby (spolu päť súdnych konaní o prieskum zákonnosti rozhodnutí), ktoré sa domáhali postavenia účastníka na základe skutkových podobností spočívajúcich v popretí ich práv ako účastníkov povoľovacieho konania.

Povinnosťou všetkých orgánov štátnej moci je svojou činnosťou naplňať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota, a s princípom právnej istoty logicky korešponduje zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnako.

Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ustanovenia § 250ja ods. 7 O. s. p., podľa ktorého ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Na základe citovaného ustanovenia senát najvyššieho súdu poukazuje na dôvody uvedené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžp/11/2012 zo dňa 19. marca 2013, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a zároveň v súlade s ustanovením § 250ia ods. 7 O. s. p. uvádza text jeho odôvodnenia nasledovne:

„Nemožnosť priznania náhrady trov konania úspešnému žalovanému, resp. účastníkovi konania, ktorých súd pribral do konania podľa § 250 ods. 1 veta druhá O. s. p. by síce mohla byť chápaná ako narušenie zásady rovnosti účastníkov konania, avšak na druhej strane za súčasnej právnej úpravy nemožno od žalobcu spravodlivo žiadať, aby nahradil trovy vzniknuté účastníkovi, ktorého súd musí podľa § 250 ods. 1 veta druhá O. s. p. pribrať do konania, hoci žalobca jeho pribratie do konania sám ovplyvniť nemohol“.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 05. 2012, sp. zn. 2 Sžp/25/2011, v ktorom bolo konštatované, že „(pribratý) účastník konania nie je povinný byť právne zastúpený a v prípade, ak realizuje svoje právo

na právne zastúpenie v tomto postavení, je povinný náklady spojené s takýmto zastúpením znášať sám“.

Odvolaací súd vzhľadom na uvedené vyššie sa v danom prípade nestotožnil s aplikáciou právnej normy §146 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p. súdom prvého stupňa dospejúc k záveru, že prvostupňový súd v danej veci nesprávne právne posúdil nárok pribratého účastníka na náhradu trov konania, a preto podľa § 246c ods. 1 O. s. p. v spojení s § 220 O. s. p. uznesenie krajského súdu v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov pribraného účastníka konania zmenil tak že pribranému účastníkovi konania náhradu trov prvostupňového konania nepriznal.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a účastníkom ich náhradu nepriznal. Žalovaný a pribratý účastník konania zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania“.

Podľa § 146c ods. 1 O. s. p. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.» Z týchto dôvodov žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

V prvom rade považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že už vo svojej rozhodovacej činnosti posudzoval analogické prípady tej istej sťažovateľky v obdobnej skutkovej a právnej situácii (III. ÚS 434/2013, III. ÚS 583/2013, m. m. aj II. ÚS 333/2013). Ústavný súd v okolnostiach danej veci nezistil dôvod odchyliť sa od svojich skorších rozhodnutí.

Vo všeobecnosti platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania spravidla samo osebe nedosahuje intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Podľa názoru ústavného súdu nemožno z hľadiska kritérií spravodlivého procesu zásadne pripisovať rozhodovaniu o trovách konania takú istú relevanciu ako námietkam proti procesnému postupu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej, resp. samotnému rozhodnutiu vo veci samej. Ústavný súd zároveň nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dospieť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatným rozhodnutiam všeobecných

súdov o náhrade trov súdneho konania. Ústavný súd však pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi problematiky akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k zásahu do základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivý proces) mimoriadnym spôsobom, alebo ak bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, III. ÚS 47/2013).

Ústavný súd ďalej poukazuje na rozsah nepriznanej náhrady trov konania, ktorá podľa uznesenia krajského súdu predstavovala sumu 336,39 €. Namietaná suma, o ktorú mala byť sťažovateľka (resp. jej právny zástupca) ukrátená konaním najvyššieho súdu, zjavne nedosahuje ani trojnásobok minimálnej mzdy, teda sumu, ktorá je aj vo sfére všeobecného súdnictva považovaná za bagateľnú (pozri § 238 ods. 5 OSP, ktorý ustanovuje trojnásobok minimálnej mzdy ako podmienku prípustnosti dovolania proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu vo veciach týkajúcich sa peňažného plnenia), a nedosahuje ani sumu 1 000 € (spor s hodnotou do 1 000 € bez príslušenstva sa podľa § 29 ods. 6 OSP považuje za drobný). V tejto súvislosti ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil, že ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytnutie ústavnoprávnej ochrany prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, keď už došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v takom rozsahu, ktorý má ústavnoprávny rozmer (m. m. IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011).

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že z hľadiska dodržania základných ústavnoprosesných princípov ho nemožno považovať za ústavne neakceptovateľné.

K námietke sťažovateľky o rozdielnej judikatúre najvyššieho súdu v otázke aplikovateľnosti ustanovení tretej hlavy tretej časti Občianskeho súdneho poriadku v konaniach podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (v zmysle § 246c ods. 1 OSP) ústavný súd dodáva, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01). Preto ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe automaticky vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže zaujatie stanovisk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho súdu (III. ÚS 376/09).

V danej veci je ale potrebné zdôrazniť, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je odôvodnené práve odkazom na ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu v podobných veciach podporujúce záver, ku ktorému dospel najvyšší súd v napadnutom uznesení.

Napokon v súvislosti s tvrdením sťažovateľky, podľa ktorej v jej prípade bolo advokátske zastúpenie povinné, a teda mala mať nárok na náhradu trov, ústavný súd uvádza, že z § 250a OSP je zrejmé, že povinne zastúpeným musí byť v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku iba žalobca. Sťažovateľka však v konaní nemala postavenie žalobcu, a preto táto námietka nie je dôvodná. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky o šikanóznej povahe celého súdneho konania „*realizovaného v záujme obce Č.*“, ústavný súd podobne ako v konaní o inej obdobnej sťažnosti sťažovateľky (pozri II. ÚS 333/2013, III. ÚS 434/2013, III. ÚS 583/2013) dospel k záveru, že z predložených dôkazov táto skutočnosť nevyplýva a ide len o tvrdenie sťažovateľky, na ktoré nemohol byť v konaní o predloženej sťažnosti braný zreteľ.

V okolnostiach danej veci tak najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu náležite formuloval dôvody, ktoré ho viedli k odchylnému právnemu záveru oproti niektorým jeho iným rozhodnutiam, pokiaľ išlo o náhradu trov účastníkov konania pribratých podľa § 250 ods. 1 OSP. Vzhľadom na to, že tieto dôvody ústavný súd nehodnotí ako svojvoľné, a tiež vzhľadom na kritérium ústavnej relevancie spornej otázky zastáva názor, že nič neindikuje, že by konaním najvyššieho súdu vedeným pod sp. zn. 3 Sžp 9/2012 alebo jeho napadnutým uznesením mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkinho základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie (vrátane práva na prístup k súdu) podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že v celom rozsahu zotrúva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné) a v akom štádiu súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 402/2013).

S prihliadnutím na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2014